

Na to sem mu jez še ondaj pisal: „Ovo je po naši misli upravo napek rečeno. Prosta klasa naroda našega (to je, una klasa, ktera v naši dôbi narod sostavlja) ni zastala za nobenem od 5 ali 6 obližnjih narodov ne v razumu ne v poštenji, ne v kakem drugem dobročinstvu; viša klasa pa je taka, kakoršna se odreja in v kakoršnem stanu živi. Ako prosti ne dela sramote, časti ji preveč ne čini nikjer.“

Kobe.

Prizor iz gledišča sveta.

Nočna luč.

Prevod ilirsk.

Otoki jadranskega morja v obče so pustega in neprijaznega lica; — kamenite njih obrežja so posute večidel z ojstrimi klisurami ter budijo žalostne čutila v sercu slednega, kdor jih gleda.

Res je sicer, da se očesu popotnikovemu, ki stoji v krasnem pomladanskem jutru na katerem teh otokov, neizrekljivo mikaven pogled v daljne okolice odpira; proti severo-zapadu vidi visoke istrijske planine, enake sramožljivi devici v jutrajno meglo zavite, — proti iztoku se vidijo v višnjevi daljini sive pečine kamnitega horvaškega primorja z nebotičnim Velebitom, — v tem ko se proti jugu in zapadu valovi modrozelenega jadranskega morja rajskolepo zlatijo s prvimi žarki izhajočega solnca. — Al otoki sami, kakor sem rekel, so žalostna podoba, in ob času burje in viharjev se jih zavolj kamnitega in klisurastega obrežja rade ogibljejo barke.

Na enem takih otokov je stala leta 1680 na precej visokem brežulku priprosta bajtica z malim dvoriščem. Viditi revno kočuro na tako divjem in pustem kraji bi mogel človek misliti, ali da je čisto zapuščena, ali da njeni stanovniki so se zavolj kakega posebnega uzroka v taki puštinji naselili. Cela okolica je bila z brezštevlnimi kamnitimi kupi posuta. Mali zaliv, kterege so nemirni valovi sčasoma po divjem pluskanji v obrežji izdolbili, se je vidil od deleč kakor varno pribežališče ptujim barkam ob času morskih viharjev. Al gorjé po goljufivi podobi oslepljenim! Celi zaliv je bil od ostrih kamnitih grebenov in klisur, skoraj do poveršja vode zevajočih, obsut, na kterih je barko namesto zavetja čakal gotov pogin. — Edina, in še ta zlo siromaška vas celega otoka je stala v sredi njega, precej deleč od omenjene kočure.

Na večer nekega žalostnega jesenskega dneva leta 1680 ste sedele v ti bajti dve osebi: starec, okoli 60 let star, siv in slab, ki ga je bolj nesreča kakor starost polomila, in pa mlada deklica, stara blizo 17 let. Krasnega lica nje nenavadne lepote tudi razcapana obleka, v ktero se siromažtvo navadno oblači, ni zamogla otamniti. Akoravno po obrazu sta bila kakor oče in hči, so se vendar le kazale na nju licih čuvstva različne kakor nebo in zemlja, kakor življenje in smert. — Na obličji zale deklice so se brale čiste in nedolžne misli — krotkost in dobrota, — tamnemu očesu starca pa se je vidilo, da ste se borile v njem dve nasprotne misli, ker včasih se je nemirno oziral na malo v zid prikovano in z zarijovelim železom okovano skrinico, — včasih pa je še nemirniše gledal na edino okno kočure, ne bi li kaj nenavadnega zapazil.

Od morja pričel je zdaj čezdalje bolj zvižgati silni veter; kolikor močnejše pa so udarjali nemirni valovi na kamnito obrežje, toliko bolj je obsijavala divja — bi rekel — peklerska radost starcevo lice. Kmali začne tudi grometi in huda ploha se ulije. Deklica obledi, in spustivši svoje šivanje v krilo plašna pogleda starca.

„Zopet bomo imeli prijetno noč! tiho mermra starec, in divji ogenj zabliska mu iz oči. — „Bog nam pomagaj in sveti Nikolaj!“ — zdihne enako tiho deklica — „zdi se mi, da oče se zopet pripravljajo na svoje strahovito delo.“

„Pojdi Katarinica“ — reče čez malo časa starec, ker se je prepričal, da noč, burja in dež bodo iznemirili popolnoma morje — „pojdi dušica, in pripravi mi luč.“

„Luč?“ — vpraša na te, akoravno že pričakovane besede oplašena Katarinica — „hočete li zopet nocoj luč prižgati?“

„Golobica moja! al si neumna? — ne čuješ le, kakoršen vihar zunaj divjá? — ne veš, da je že marsikteri po nemirnem morji in tamoti tavajoči barki luč naša dobro došla?“ — Poslednje besede je bil starec z nekim vražjim posmehom in glasom izustil. — Katarinica odide vsa blede v bližnjo sobico, starec pa je pihal v tem ogenj, ki je berlel sred kočure in je bil že zlo pogasnil. Zunaj pa v čerui in burni noči so se strašno vili ognjeni bliski in strele po nebu, grom za gromom je udarjal v nemirno morje.

Katarinica stopi zopet v izbo; v roki derži veliko svetilnico. Oče ji jo vzame iz rok, prižgè ž njo luč, stopi iz kočure in obesi jo na bližnje drevó. Veter jo začne sem in tje gugati — starec pa se mirno ozira po viharjem morji in strahovitih pečinah, ktere so se vidile v nočni tmuni kot strašne prikazni ter so čakale, kdaj jim bo divje morje nasproti prignalo navadni plen.

„Zdaj pa naj le pribežijo do nas barke“ — pravi z zamolklim glasom v kočuro stopivši starec — „moja luč jim bo svetlo pot k zalivu pokazala.“ — „Ljubi oče! — ali pa svetilnica barkam več ne škoduje kot jim koristi?“ — vpraša plaha Katarinica. — „Kako moreš to misliti?“ — reče starec. „Oče!“ — spregovori trepetaje deklica — ako pomislim, kaj se je z našim Ivanom dogodilo —“.

Pri teh besedah se stresne starec in zaškriplje z zobmi kakor ranjen ris.

„Da!“ — nadaljuje Katarinica — „odkar se je to dogodilo, vem da niste turškim — zdi se mi, da zdaj tudi ne beneškim — da ne rečem, nobenim barkam več prijatelj; — luč naša jih je že mnogo omamila in pogubila — in akoravno ste mi prepovedali, da v vasi ne smem z nikomur o tem govoriti, vendar —“

„Govori! — reče starec serdito, vendar pa nekoliko oplašen od tega, kar mu je hči rekla in mu še povedati hotla. —“

„Celó blagi Nikolaj“ — reče dalje s plahim glasom Katarinica — ki me tako iskreno ljubi pa me mu vendar niste hotli v zakon dati, me je tolikokrat prosil, in —“

„No, kaj nek hoče on? — govori!“ — zagodernja starec.

„Kaj? — zaverne Katarinica — večkrat mi je že rekel, da me zlo miluje, ker ljudje od naji govorijo, da sva — bodi Bogu milo! — z nečistim duhom v zvezi, kteri našo — kakor ljudje pravijo — prokleta luč vsako viharo noč prižiga, z ognjem iz pekla prinesenim, da se barke na obrežji tem razbijajo — in da ste se mu vi z dušo in telesom prodali! — Ako bi mi ne bili vi sami od te luči govoriti tako ostro propevedali, bi mu bila že sama povedala, da to ni res in da sem celó jez sama že večkrat luč prižgala; — al ker sem zopet premislila, da luč naša skoz toliko let tudi ne enemu samemu ni bila v pomoč, sem raji molčala. Nocoj pa, ker se ravno od tega meniva, vas vendar vprašam: kaj smem vprihodnje govoriti, ako me še kdo zavolj tega vpraša?“ —

„Katarinica! je li to vse, kar veš?“ — vpraša starec, kteremu se je zdaj težak kamen od serca odvalil.

„Da! ljubi oče.“ —

„Dobro, dušica moja! — ti boš vzela Nikolaja — koj juter naj se k meni oglasi — al pod tem pogojem, da me nikdar ne vprašata: koristi li moja luč barkam ali ne!“

V tem pogleda skušeno oko starca skoz okno, in ugleda svetlobo neke barke, ki se je bližala obrežju.

„Dobro je! Moja luč je storila svojo dolžnost — reče tiho starec in pošlje hčer v stransko izbo spat; on pa ostane in budí vès zamišljen poleg ognja. (Dalje sledi.)

družino, ktera spada pod eno kraljestvo ali cesarstvo. Toliko raji pa bo poslušal vse to, ako se mu pripovedujejo gotove reči, na ktere se more zanašati, da so resnične.

Podajaje svojim bravcem tak popis našega cesarstva, jih moremo zagotoviti, da se ne opira na pravlice, ampak na gotove pozvede, ki si jih je nabrala tista slavna kancelija, ki se peča s statičnimi popisi avstrijskega cesarstva in ki je ravno na svetlo dala velike bukve, ktere obsegajo mnogo mnogo mičnega berila od leta 1851. Da se je od leta 1851 do današnjega dne že marsikaj premenilo, je res; vendar toliko ne, da bi pričujoči popis ne bil pomina vreden, zakaj take popisovanja, kakor jih bodo bravci naši v tem popisu brali, se ne morejo iznova vsako leto napravljati. (Število mest itd. se ne ujema z navadnim. Vred.)

Po tem predgovoru bomo začeli ogled avstrijskega cesarstva, in sicer

1. njegove velikosti.

Avstrijsko (estrajško) cesarstvo ali vse dežele našega cesarstva merijo skupaj 11 milijonov in 59.390 avstrijskih štirjaških ali kvadratnih milj. Da bode vsak naših bravcov lože to dolgost in širokost planjave našega cesarstva presodil, mu povémo, da avstrijska štirjaška milja meri 10.000 oralov ali johov, oral ali joh pa 1600 sežnjev ali klafter po dolgem in širokem.

Poglejmo sedaj, kako velike so posamne avstrijske dežele:

Avstrija (Estrajh) pod reko Anižo	meri	34.449	avstr. milj.
Avstrija (Estrajh) nad reko Anižo	"	20.847	"
Solnograško (Salcburško)	"	12.452	"
Štajarsko	"	39.019	"
Koroško	"	18.026	"
Krajnsko	"	17.357	"
Teržaško in Goriško	"	13.881	"
Tiroljsko in Vorarlbersko	"	50.012	"
Česko	"	90.285	"
Marsko	"	38.629	"
Šlezko	"	8945	"
Galicija in Krakovo z okolico	"	136.066	"
Bukovina	"	18.131	"
Dalmatinsko	"	22.230	"
Lombarško	"	37.509	"
Benečansko	"	41.499	"
Ogersko	"	312.335	"
Serbska Vojvodina in Temeški Banat	"	52.112	"
Horvaško in Slavonsko	"	31.826	"
Erdeljsko (Sedemgraško)	"	105.480	"
Vojaška Granica	"	58.300	"

2. Število seliš, hiš in rodovin ali družin.

	Mest.	Tergov.	Vasi.	Hiš.	Družin.
V Avstrii pod Anižo	35	240	4312	168023	346373
V Avstrii nad Anižo	14	97	6011	107870	164705
V Solnograškem	3	21	734	21486	30472
Na Štajarskem	20	94	3506	167493	200888
Na Koroškem	11	25	2747	47785	62124
Na Krajnskem	14	17	3174	69827	111032
Na Teržašk. in Gorišk.	30	14	947	71179	120409
V Tiroljih in Vorarlb.	22	28	1427	122205	171371
Na Českem	318	237	12105	591634	1081117
Na Marskem	90	181	3029	258605	438319
Na Šlezkem	27	5	662	55819	104219
V Galiciji in Krakovi	95	193	5986	705782	1146076
V Bukovini	3	4	276	65213	84494
V Dalmaciji	15	32	868	71452	93452
V Lombardii	13	116	1980	302987	536040
Na Benečanskem	28	233	551	377433	472109
Na Ogerskem	95	595	10637	1214229	1906470
V Vojvodini in Tem. B.	8	65	823	243547	352580
Na Horvašk. in Slav.	9	47	3020	103337	208632
Na Erdeljskem	25	65	2754	419863	498657
Na vojaški Granici	12	9	1759	110451	113932

V vsem skupaj je tedaj v našem cesarstvu 887 mest, 2318 tergov, 67308 vasi, 5 mil. 296220 hiš, 8 mil. 242471 rodovin ali družin. (Dalje sledi.)

Pomenki ljubljanskega zgodovinskega zbora.

5. dan t. m. je bil mesečni zbor zgodovinskega društva, kterege so sopet prevzvišeni gospod deželni poglavar s svojo nazočnostjo počastili.

Drugi *) predmet današnjega zbora so bili dopisi med vodstvom ljubljanske gimnazije in vodstvu novomeških, krajnskih in postojnskih gimnazijalnih šol in pa mnoge druge šolske zadeve ob času francozkega gospodstva na Krajnskem. Gimnazijalni vodja gosp. Nečásek je zboru na znanje dal to in uno. Omenjeno dopisovanje je prav očitno razodelo, kako težavno je upeljanje novih šolskih uredb. Gospod vodja je potem razložil predpise zastran učenja in strahovanja v centralnih šolah (vseučilišču) v Ljubljani od 22. avg. 1810, ki so tako na drobno izdelani, da morejo veljati kot izgled vsem enakim predpisom, in kateri razodevajo tadanje razmere na Krajnskem, še bolj pa namere francozkega gospodarstva. 7 fakúlt (razdelov visoke šole) se je imelo ustanoviti, pa se niso napravile vse.

Gosp. družtveni tajnik dr. Kosta je govoril o name-nu in uredbi germaniškega muzeja, ki je bil leta 1852 v Norimberku ustanovljen, in kterege opravilstvo za Ljubljano in okolico ljubljansko je na prošnjo ondašnjega vodstva gosp. Kosta prevzel. Želeti bi bilo — je rekel gosp. doktor — da bi se ta veličanska naprava verlo podpirala ali z doneski za nabirko muzejno ali z dnarji. Vse to on rad natanjčnije pové, kdor misli v to družtvo stopiti, ktera izdaja zanimive letopise, ki se tudi lahko pri gosp. doktorju vidijo.

Potem je gosp. tajnik omenil tri rokopise, ki so bili družtvu poslani, namreč gosp. Hicingerjev spis v Mitratovi špilji poleg Černomlja, — naznanek prof. dr. Ilwofov knjige Princingerjeve „o najstareji zgodovini bavarsko-avstrijskega naroda“, — in pa pretres Terstenjakov Monetove knjige p. n. „keltiške preiskave“. Obá: Ilwof in Terstenjak ne hvalita omenjenih knjig in ju ometujeta po temeljitih znanstvenih preiskavah.

Prevzvišeni gosp. deželni poglavar so svetovali, naj se bere vés zanimivi spis Hicingerjev v Mitratovi špilji, ter so ga blagovolili sami od konca do kraja zboru brati. Ko je bil prebran, so se začeli pomenki. H koncu je obveljalo sledeče mnenje, da gosp. Hicingerjeva misel ni prazna, da podoba one navzgor odperete špilje, ki se znajde blizo Rožanca, eno uro od Černomlja, je enaka svetišču Mitratovemu, — da pa bi bilo še marsikaj pomisliti, preden bi se móglo to za gotovo terditi. Gotovo je ta reč vredna, da bi jo naši zgodovinarji in starinarji v resen prevdarek vzeli **).

Prizor iz gledišča sveta.

Nočna luč. (Dalje.)

Petnajst let pred ravno popisano prigodbo je stanoval na nekem brežulku dalmatinske zemlje blizo morja v sa-

*) Natis pervega predmeta današnjega zbora smo izpustili, ker tudi tistega, ki je sprožil to répliko, nismo natisnili v pomenkih prošenčnega zbora v „Novicah“. Nadjamo se tudi, da nam bojo častiti gosp. govornik za to hvaležni, ker bi sicer dolžnost vredniška terjala, da bi mógli citirati dve opazki iz „Auss. Beil. zum Ill. Bl. Nr. 30 vom 27. Juli 1833“, ki vse drugač tolmačite ono čerko. Pustimo raji pri miru, kar je bilo in ne pride več. Saj tudi M—ca nikdar v vsem ni bila C—a. Pax nobiscum! Vred.

**) Ker nas je gosp. prof. Terstenjak že davnej prosil, naj bi mu poskerbeli posnemek omenjene podobe, pa ga dosihmal menda še ni dobil, ponavljamo pri ti priliki to prošnjo očitno, naj bi mu jo gosp. fajm. Hicinger ali pa sl. družtvo poslati blagovolilo. Vred.

motni pa lepo vredjeni hišici ribič Vasili Popovič z ženo svojo in dvema ljubeznivima otročičema. Neutrudljivo delaven in umen si je pomagal s časom do nekakega blagostanja, kar si je tadajni čas nahajalo med dalmatinskim ljudstvom toliko redkeje, ker so pogostni turško-beneški boji trgovini, obertni in poljodelstvu mnogo škode nanašali.

Ni bilo tedaj čuda, da so mnogi ljudje sosednih vasi Vasiliju njegovo srečo zavidovali, ker je to že navadno, — da siromak, ki nima kar mu je potreba, nerad gleda onega, ki ima premoženja od več. Vsi so bili sicer o tem enih misel, da Vasili je vès živ dnarja, — al različno so mislili v tem: ljubi li on bolj svoje otroke ali svoje blago. V tem, ko so boljši zmed njih, ki so vidili, kako Vasili svoje otročiče ljubi in miluje, prvo terdili, so drugi, ki so z nevošljivim očesom gledali, kako mu je za najmanjši dobiček mar, naravnost rekli, da mu je premoženje ljubše od otrok.

Ker vémo, kako svet navadno sodi, se tudi mi ne za eno ne za drugo stran potegovali ne bomo; saj tudi Vasili dosti teh govoric ni porajtal.

Kakor je ob vojskih časih sploh navadno, se je tudi zdaj bolj in bolj od roparskih bark slišalo, ktere niso le na morji bile čedalje prederznejše, temuč so tudi na obrežjih stanuvajočim pogosto pošiljale nepovabljenih gostov. Slišaje to sklene Vasili s svojo družinico in blagom se na varneje mesto preseliti. Oni dan pa, preden je to storiti hotel, se je napravil zgodaj v bližnji Trogir, da bi vzel dnarje, ktere je ondi pri nekem trgovcu in prijatlu shranjene imel.

„Nikar!“ — ga prosi pri odhodu Anka, zala žena njegova, deržeča malo Katarinico v naročji in poleg nje stoječega ljubeznivega Ivana za ročico — „nikar se predolgo ne mudi; neki strah me prevzemlje, ker sem včeraj v sosedni vasi slišala, da so te dni sumnjivo barko blizo našega obrežja zapazili; — k temu se mi je še sinoči sanjalo, da so našega Ivana gadi pikali, kar gotovo nič dobrega ne pomeni.“ —

„Utolaži se, mila Anka, do večera sem gotovo doma; roparji, akoravno so bili blizo, ne verujem, da bi si sem upali, ker sem včeraj vidil dve beneški barki, in ako ste jih te dve le kolčikaj zasledile, stavim, da so danes deleč od nas. Kar pa se tiče tvojih sanj, sem ti že stokrat rekel: „sanje so laž, Bog pak resnica.“

Poljubivši ženo in otroke odide Vasili. —

Naj modrujejo psihologi kakor in kolikor jim drago — predčutja ostanejo vendar vedno perst Božji! Blagor tistemu, kateri njih glasú ne prezre, ako si tudi ne vé razložiti, zakaj da veruje, kar mu oni šeptajo.

* * *

Solnce se je bilo že nagnilo k zapadu, ko se je Vasili urnih korakov popenjal na brežulek, s ktere ga je mogel od deleč že viditi svojo domačijo. Sto in stokrat je že hodil po tem potu, pa nikdar še ni bil tako žalosten, kakor nocoj, akoravno ni vedil: zakaj? Saj je bil svoje opravila v Trogiru dobro doveršil, in jutri je bil namenjen, s svojo milo ženko, otroci in blagom v drug varniš kraj se preseliti.

Stopil je bil na verh grička.

Poln zaželjenja pogleda zdaj Vasili na mesto, kjer mu hišica stoji, — al hipoma obledi in se strese, kakor da bi ga bil gad pičil; oči si začne meti, misleč da se mu sanja; al ne, ne — niso to sanje, strašna resnica je! — Černo obzidje — dim in ogenj — to je plah zapazil na mestu, kjer mu je hišica stala. —

Pervi trenutek ne vé, kaj je, — strašna misel mu tare dušo — rad bi šel naprej — pa kakor okamnjen se ne more ganiti iz mesta. Z odpertimi ustmi, z očmi ogenj sipajočimi, s pokonci stoječimi lasmi je gledal dolgo tje, kjer se je valil iz požara dim. Z roko se zdaj udari na čelo, grozovitno zatuli — in urnih korakov zderči proti domu.

Na kamnu sedečo najde svojo preljubo Anko, ki kerčevito derži malo Katarinico v naročji. Vročje solze ji tekó čez mertvaške lica. —

„Kaj je to, žena?“ — zagromi Vasili, in nepričakovaje odgovora se ozre okoli in okoli ter zaveka vès sam iz sebe: kje je moj Ivan, kje so moji dnarji?

Anka pokaže z roko na morje in nič ne odgovori. — Vasili je vedel zdaj vse — kakor ostreljen gorsk volk pade na tla.

Roparji, večkratni in nemili tadajni gosti, so bili obiskali Vasilija, popalili mu hišo, odnesli s tolikim trdom in potom skup spravljeno blago, odpeljali pa mu tudi punčico njegovega očesa — malega Ivana — da bi po svojem običaji enkrat verlega roparja in mornarja iz njega izredili.

Ko Vasili vstane, ga navdaja ena sama misel, ta namreč, da bi se maševal! — Potem vzame ženo in hčerko, se ozre z milim pogledom še enkrat in sicer zadnjikrat na mesto, kjer je preživel toliko srečnih in veselih dni — in odide! —

Kmali zatem se naseli na nekem otoku jadranskega morja, čigar kamnite in klisuraste obrežja so bile vsaki barki posebno ob času viharjev zlo zlo nevarne; zato so se mu pa tudi barke rade ogibale. — Na tem nevarnem kraju si postavi Vasili svojo kočuro. Pomanjkanje in nesreče so ga stiskale od vseh strani; — žena mu revno umerje glada in žalosti; še edino dete, krasna Katarinica, mu začne bolehati. Al vsi ti strahoviti udarci neusmiljene osode niso polomili Vasilija; grozovita in močna misel je njega uzdržavala, in ta je bila — maševanje!

Barke, ktere je viharna burja na visokem morji zasačila, so navadno o hudem boji z valovi zgubile pravo pot, ter iskale mesta, kamor bi se zatekle, in ako so se tudi ob drugih časih znanega in nevarnega otoka ogibale, se je ob viharjih mnogo, posebno pa turških bark, ob njegovih kamnitih grebenih razbilo, zakaj tista „nočna luč“, ktero je Vasili navadno ob času viharjev prižigal, je bila — od vetrica gugana enaka svetlobi barke, ki je v varni barkostaji našla pribežališče, in ktero so tam manj silni vetrovi polagoma gugali. — Po ti poti je Vasili služil strasti maševanja, kar mu je bilo nakopalo že grozovitih reči nebrojno število na dušo in vest — služil pa je tudi lakomnosti, iskaje iz raztolčenih bark dragocenosti, česar je obilno pričala že v začetku povesti omenjena, z železom okovana skrinjica. (Dalje sledi.)

Kratkočasnice.

(Kmet s hišno številko). Pred nekimi leti — pripoveduje časnik „Tan. lap.“ — ko še po ogerskih pustah nobenih šol ni bilo, pride neki kerčmar v Segedin k gosposki, in na vprašanje: ktero številko ima vaša hiša? (koliko je umara pri vaši hiši?) privleče spod jopiča plehasto tablico in reče: „tla stoji zapisana“. Gospodje se mu smeja; kmet pa jim odkritoserčno pové, da se ni nikoli ne brati ne pisati učil; ker pa vé, da je pri gosposki že navada, da vsakega vprašajo za „umaro“, vzamem v kancelijo gredé vselej plehasto tablico seboj, in kadar domú pridem, jo spet pribijem nad hišne vrata. — Nedavnej je prišel mož spet v kancelijo; tabart pa je privlekel iz žepa listek, na katerem je bila hišna številka zapisana. Kdo je to pisal? ga prijazno vpraša gospod v kanceliji, ki si je mnogo prizadjal za napravo šol po pustah. „moj mali Ištvan“ — mu odgovori kmet. „Lejte, dragi moj!“ — reče na to gospod — „izperva se branite kar morete zoper šole, pozneje pa vendar sprevidite, da so za kaj dobre“. „Res je taka, gospod“ — odgovori mož — prav vesel sem, da znajo moji fantje že brati in pisati.“

(Za take nekaj, ki po zakladih (šacih) hrepenijo). Kdo ne pozná tistega dragega, ko mleko belega kamna, ki je po vsem svetu pod imenom Kararskega marmeljna znan in se nahaja v spominkih, cerkvah itd. Že v starodavnih časih so lomili v Karari na Laškem ta kamen in ga razpošiljali po svetu. Pred nekimi leti so tu v enem največjih kamnolomu zadeli na sila veliko skalo, na